

е това да бждешъ съ ножа правъ? И мигъръ е мжжество чрѣзъ силата да заставишъ други да те зачита?...

Азъ съмъ на постъ. Съ оржие въ ржка подържамъ грубостта на силата, макаръ, че въ душата ми се роятъ тихи християнски мисли, които сж топлили душата ми десетки години и сж ме правили да се чувствувамъ човѣкъ. Потърси се душата ми отъ кърви въ тая война! И какъ ми купише цѣлото сжщество да се завърна пакъ въ роденъ край! Ще ли бжда щастливъ да остана живъ и здравъ и да се завърна пакъ въ село, да ида въ нашата селска църквица, да слушамъ благата рѣчь на Богослужителя; да ме облѣхне божия храмъ съ кадилото, що дими въ олтаря и пакъ да съзерцавамъ образа на Оногова, който изкупи челоувѣческото прѣгрѣшение съ собственото си разпятие!

Азъ нося разпятието въ душата си.

Какъ противно е да носишъ разпятието въ себе си — и да убивашъ!

А кого убивахъ?

Познавамъ ли тогова върху когото посѣгамъ? Какво зло ми е сторилъ той? И ако има нѣщо по между ни — нима съ убийство трѣбва да се разправяме?...

Боже мой, Боже мой!

Оборилъ глава отъ тжжни мисли — тѣй ми домилѣ тихия и миренъ животъ въ село! Домилѣ ми и мисълта ми се отнесе къмъ бащинъ домъ...

Днесъ е поклади. Какви свѣтли часове съмъ прѣживѣвалъ нѣкога този день! Нѣкога!...

...Клюмне ли слънце на залѣзъ, ще вземемъ приготвени оврѣтници и хайде на калето, отъ гдѣто цѣло село се гледа. Ще се взираме: какво правятъ